

גאיתי בו. הוא היה כליכך פיקה, חריף ונבון! תמיד מלא מרץ, מלא שימחה חיים. היה מתעורר בהמש בבוקר ומשגע את כל הבית. כל דבר סיקרן אותו. רצה לדעת ולהבין כל מה שראה. היתה לו בגרות נפשית הרבה מעל לגיל שלו. „אנחנו לא אומרים את זה אחרי המיקר. כל השכנים ידעו שאיתן ילד יוצא דופן. הוא היה יושב לבד וממציא מישח קים. מרגיש נוח בכל מקום. ואולי דווקא בגלל שהיה לו ביטחון עצמי מופרז, קרה לו כל זה.”

אחרי שתיקה ממושכת מתערב האב ור מוסיף בשקט: „אחי מצא אותה. לפני הר גסיסה הוא היה בהכרה מלאה. ואמר: אני רוצה מים. כואב לי. הוא הבין ור דיבר. ובגלל שהיה קטן הוא לא היה יכול לעמוד בזה.”

ממשיכה האם: „כשהגעתי בעלי כבר היה עם הילד ברחב. נסענו לשם. אמרו לי שהוא בחדר-התאוששות. ואני לא תיארתי לעצמי שהתאוששות זה טיפול נמרץ. כשהוא ראה אותי הוא הגיב. הוא התרגש מאוד ורצה שאני אחזיק לו ביד. הרופא אמר שהילד במצב חמור. נרדמנו על הספסל בבית-החולים. ומנהל המחלקה העיר אותנו כשתיים בלילה ואמר: „התי נוק שלכם מת.”

נראה שלבני-המישפחה כלל לא משנה אם נתפס חשוד או לא. לגביהם זה כבר לא חשוב. ההורים הדתיים הם פטאליסטים, ומשלימים עם כל מה שאירע. „זה הגורל. אין מה לעשות.” אומר האב ור מנסה למצוא בכך נחמה. „כשחיפשנו אר תו, אחי הגיע פעמיים לבית-הספר, ולא ירד במדרגות. אם היה יורד קודם, אפי שר היה אולי עוד להציל אותה.”

על האפשרות שלפיה אולי נאנס הילד לפני שנשרף, מגיבה האם: „איתן היה מאוד דומה לבת. היה לו שיער שחור ארוך. ובגלל זה חששנו שאולי גם עשו בו מעשה מגונה. בגלל שהיה מאוד יפה.”

לים את מוראם על ילדי השכונה. מרים, גם היא מילדי השכונה, אומרת כשענינה מביעות פחד: „ומאז הילדים לא יוצאים מהבית לשחק. כולם מפחדים. זמן קצר לפני כן חטפו כאן ילדה בת שש. היא חזרה מהמכולת של אבא שלה בשעה שש בערב. משהו התנפל עליה ור אנס אותה.”

בבית-הספר חלוצים מצאו את גופתו המפרפרת של איתן. בית-הספר שנפגע מפגיעות של קטיושות, מנותץ והרוס כור לו. מאז הוא משמש מקום מיפגש לטיסר סים מפוקפקים.

„צריך להרוס את בית-הספר חלוצים. קורים שם כל מיני דברים איומים. מפחד להיות שם. הילדים הגדולים לא מר שים לנו לעבור שם. הם עושים שם כל מיני דברים שהם לא רוצים שנראה.” אומרת יהודית, בת-דודתו של איתן. „גם את הילדה שאנסו לקחו לשם. ועכשיו, אחרי המיקרה, אמרנו למישרה שאנחנו מפחדים להיות שם. שצריך להרוס את הר מקום. והשוטרים לא אמרו לנו כלום.” ברחוב אלי כהן, הסמוך לשיכון א/ נותרה מישפחה נאמן עם בתם הקטנה, בת השנתיים. השכונה, שבה אמנם יש בתים בעלי מראה טוב יותר מאלה שבשיכון א/ מוזנחת אף היא. הוריו של איתן הצליחו לצאת מהמעברה, ור לעקור למקום קצת יותר טוב.

האב הוא צעיר החובש כיפה לראשו. האם, רבקה נאמן, אשה צעירה בעלת שיער שחור ארוך, היא פקידה בחברה לאלקטרוניקה. בתום יום העבודה, יושבים השניים בראש מורכב בסלון, שקטים ור מכוסים בעצמם. מספרת האם:

„אותי כל העסק הזה כבר לא מעניין. הילד שלי הלך. אני את שלי הפסדתי. אני לא יודעת איפה זה קרה, וזה גם לא מעניין אותי. המישרה אמרה שיהיה מיפגש ושנחנו נהיה נוכחים בו. וזהו. הוא היה ילד מיוחד. אני תמיד התי

„בובול לקח אותי”

הצליח לומר איתן הפעוט לפני מותו. „בובול בפרסית זה איש זקן מפחיד”, מסבירה סבתו של איתן, ששמרה על הילד בשעות שבהן היתה אמו בעבודה.

תוך כדי הגשת כיבוד לאורחים היא מוסיפה, כששביב חיוך בעיניה הכבויות: „איתן אמר שכשיהיה גדול, הוא יהיה רור פא.”

שימשון אשד, דובר מישרת העמקים, מוסר: „במיקרה של איתן נאמן, נמצאו שני קטינים כחשודים. הם עצורים.” על טענות התושבים, שלפני המיקרה

מציבה דינה בת ה-16 על המקום שבו נמצא הילד שרוף כולו, באחת הכיתות של בית-הספר הנטוש. לדבריה הובאה לאותו מקום עצמו, לפני כמה חודשים, ילדה בת שש ונאנסה.

דברים איומים!

בת-הספר חלוצים, שנפגע מקטיושות, הפך חממה לפשע. המקום משמש מיקלט למפוקפקים. מתרחשים בבית-הספר ההרוס הנמצא בשכונה, אומרת יהודית, בת ה-12, בת דודתו של איתן.

מראה דינה, דודתו של איתן. ילדי השכונה שיחקו ליד המיקלט במשך כל ימי החופש הגדול. מכאן נלקח איתן על-ידי אלמוני שעה ששיחק שם לבדו. מאז מותו של הילד מסתגרים הילדים בבית ופחדים.